

Všechno je ještě v krabicích, Simona pryč, a tak jsem se pomalu dala do vybalování. Řemeslník Pavel, který měl nainstalovat sporák a pár nejdůležitějších věcí, doposud nic neudělal, i když má už týden klíče; zuřím a v duchu mu spílám. Celé odpoledne rozbaluji a umývám talíře, sklenice, příbory a pokouším se z ubrusu vytvořit závěs na okno do dvora. Před šestou mám dost. Otevřu si lahev červeného a vlezu do sprchy. Měla bych to stěhování nějak oslavit, říkám si...

Sotva jsem přes hlučící vodu zaslechla zvonek. Někam jsem si poházela oblečení, tak si jen natahuju dlouhé tričko a otevírám našemu prvnímu hostu: je to Karel.

„Ty jsi přišel,“ raduju se. Zjevně ho těší, že nepřišel nevhod, a zamlouvá se mu i mé sporé odění.

„Přinesl jsem lepší,“ staví vedle mého Kostolného červeného lahev francouzského vína. Připijíme si a usedáme na jediné možné místo: na matraci do výklenku za kuchyní. Zmocňuje se mě nádherný pocit, že teď, konečně v Praze, konečně s Karlem, opravdu začíná život, po kterém jsem lačně dychtila.

„To je tak hezký, že jsi tady,“ říkám a chci, aby věděl, že je zde vždycky vítán.

„Vždyť to mám po cestě domů,“ odpoví.

No právě, myslím si.

Popijíme lahodné vínko a všechno je tak příjemné a vzrušující, vždyť ani nemám kalhotky, tak jsem to dneska já, kdo dobývá. V tomhle jsme krásně sehraní... Proč jen to slastné souznění nemůže trvat věčně?

Zámkem projel klíč, otevřely se dveře a v nich stál náš řemeslník Pavel. Přes kuchyňský pultík ze mě vykukovala jen hlava a ramena, takže se nejspíš domníval, že sedím na zemi.

„Já sem měl fofr v práci, tak teď du na ten sporák...“ hrne se dál.

Nevěřičně sleduju, jak odkládá brašnu a míří do kuchyně.

„Pane Pavle, teď prosím vás ne,“ koktám.

„No ale my zas zejtra můžem dělat až do večera, tak já bych to raděj...“ nedá se kutit odbýt. Stojí už v kuchyni, sotva dva metry od nás. Karel pode mnou nedýchá.

„Nezlobte se, ale přijďte kdykoli jindy,“ říkám už rezolutněji. „Kdykoli.“

Řemeslník nechápe, proč nemůže přišroubovat dvě potrubí a pár šroubů, když už má s sebou vercajk a vážil sem cestu; brblavě odchází.

Zaklapnou dveře a my se se smíchem choulíme jeden do druhého; na milování ani pomyslení.

Ale došlo na ně. I na to Kostolné červené.